

Poemas

861.6 ALV

Xosé María Álvarez Cáccamo

861.6 ALV

Col·lecció Poesia de Paper

90

Poemas

Xosé María Álvarez Cásamo

Palma, 1999

UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS

5103984668

Collecció Poesia de Paper

90

Poemas

Xosé María Álvarez Cáccamo

Palma, 1999

© del text: l'autor, 1999

© de l'edició: Caixa de Balears «Sa Nostra» i Universitat de les Illes Balears, 1999

Directors de la col·lecció: Francisco J. Díaz de Castro, Perfecto Cuadrado i Albert Ribas

Disseny: Jaume Falconer

Edició: Universitat de les Illes Balears. Servei de Publicacions i Intercanvi Científic. Campus universitari. Cra. de Valldemossa, km 7.5. 07071 Palma

Impressió: Taller Gràfic Ramon. Carrer de Jaume Balmes, 39 i 43. 07004 Palma

DL: PM/1186-1999

Vigo, 1950. Poeta, narrador, crítico literario y catedrático de Literatura, actualmente desarrolla su labor docente en un instituto vigués. Considerado como uno de los más importantes poetas gallegos actuales y miembro destacado de la “Generación de los 80”, ha publicado como narrador los libros de relatos *Microtopofanías* (1992) y *A luz dos desnortados* (Espiral Maior, 1996).

En el apartado del ensayo y de la crítica literaria dió a luz las obras *Galego cero* (1978); *Celso Emilio Ferreiro. Longa noite de pedra* (1985); *Xosé María Álvarez Blázquez. Poesía Galega Completa* (1987); *Celso Emilio Ferreiro. Onde o mundo se chama Celanova* (1991) y la antología *50 anos de poesía galega. A xeración do 36* (1994). En el ámbito de la literatura dramática publicó *Monstro do meu labirinto* (1987) y *Casa dormida* (1988).

Traducido al catalán, castellano, euskera e italiano, como poeta está en posesión del Premio Esquio, del Premio de la Crítica Española y del Premio da Crítica de Galicia.

Obra poética:

Praia das furnas (1983)
Arquitecturas de cinza (1985)
Os documentos da sombra (1986)
Luminoso lugar de abatimento (1987)
Cimo das idades tristes (1988)
Fragmentsos de mar (1989)
Prego de cargos (1991)
O lume branco (1991)
De mañá qué medo (1993)
Colección de espellos (1994)
A escrita das aves de marzo (1997)
Calendario perpetuo (1997)

CAIXAS PARA POETAS, ALQUIMISTAS E FUXIDOS

Entran as aparencias nas cámaras escuras
como nas furnas tristes poetas e alquimistas,
como os alucinados nas caixas da soidade.

Así en leitos de ríos dormen os delatados,
saloucan nas buguinas os desaparecidos
e nos labres da terra achántanse os que foxen.

Como letras vacías nas covas do poema
ou a chuvia agoirenta en vasos de liturxia,
asi se deita o mar nas cráteras da praia.

Féchanse nos desváns os que agardan a morte,
os que espreitan as augas en traballo de sonda,
os que recollen luz dos funís e dos pozos.

Doentes, extraviados, poetas e alquimistas
fanse vellos na busca dunha quintana, un patio,
un país encoberto, unha alcoba secreta.

Así fan os que foxen do terror, os amantes,
os que caen nos alxibes, namorados do espello,
os que topan a nai no quentor do faiado.

A sombra das figueiras semella unha lagoa,
unha caixa que garda as memorias precisas
para o abrazo ferido dos mortos inocentes.

Pero a cámara escura estraga as aparencias,
consome o ar de vida que provén das imaxes,
rouba a voz do falar, seca o río dos ollos,

fai do día un Outono de palabras caducas
e confonde ao poeta que camiña intrincado
no sumidoiro mítico da cidade barroca

confiado nos mapas da Fábula e da Alquimia
como fan os fuxidos, os alleos, os mortos
que, extramuros, perseguen unha porta de vidro.

(de *Praia das furnas*)

Que o tempo sexa sempre a tarde imóbel,
detida a luz oblicua manteña os corpos xuntos,
axude ao bon olvido. Que o mar sereno marche
recollendo os excesos e se feche na sombra.
Que as horas permanezan na memoria difícil
de quen bebeu o viño de solares espellos
tecido por abellas. Que a nai siga tan nosa
reconfortando a todos co pouso das palabras,
falando a cada fillo con voces diferentes.

Que a morte sexa logo a xuntanza anunciada
de todos arredor da mesa branca en sombra
baixo das follas ruibas que a luz viva deseña
e no meio unha xarra de viño apaciguado
finxa a forma do sol cando medra setembro.

(de *Arquitecturas de cinza*)

Todas as casas que vivín preservan

o secreto placer da miña sombra,
gris na materia branca, espida tea
onde elaboro textos sobre casas.

Casas dormidas nas que vive a morte
unha espera profética, anunciada
en cartas invisíbeis, en poemas
escritos en papel de sombra,
central silencio
no terror da casa.

Casas redondas
cun pozo no seu centro
equidistante dos espellos curvos,
dos nomes das xanelas, das metáforas
que significan formas interiores
e deseñan o círculo da casa.

Todas as casas: a que xunta aos nenos
arredor do prodixio, acolle as horas
na memoria conforme, a que resiste
os excesos da dor baixo das tellas,
a que devolve formas extraviadas,
todas as casas que vivín preservan
o secreto placer dos meus deseños
de sombras e poemas que son casas.

(de *Arquitecturas de cinza*)

Voltei a entrar na casa. Ti marcharas

a ocupar o teu sitio na aldea transparente.
No despacho pervive un corpo en pé, de fume.
As persianas non fechan. Nacen fendas
através das que voan, golpéandose, pombas.
As madeiras dilatan, abren cráteres, hinchán
sumidas polo mar que entrou de noite. Escora
a casa transportando un peso de auga fósil.
Mamá tece un rumor de porosas escumas
ancorada na brétema,
aprendendo a sentirte fuxitivo, de lonxe.

Ás veces camina polas alfombras agora oblicuas
e ten necesidade de ampararse tocando as partes verticais,
escoitando nos dedos o traballo inquieto de algunhas formigas
que veñen dos xeranos desde que non estás,
e vai e ven polo corredor como se houbese dentro unha avenida,
e fala por teléfono con números errados para deixar enigmas
en outras casas talvez de exilio como esta,
ou para recuperarnos chama desde as xanelas o meu nome
e fica a tarde libre de motores.

Logo volta a acougar. A casa paira,
dormido buque en abras de mar calmo.
Ti outra vez permaneces ou regresas
para afirmar as chaves da quietude
e recobran os corpos o seu peso central.

(de *Os documentos da sombra*)

Camión ás veces entre aparellos desfeitos

que sabe enaltecer a luz
e son formas como tubos brandos pendurados da boca,
eivados rostos remendando camisas con agullas eléctricas.
Soan instrumentos tristes cando camión abandonado querendo
amarte, cidade,
porque ti ves do mar en prismas como deusa en floración.
Andan a caír polas travesías os ollos das mulleres que clasifican
augas
no campo labrado detrás dos armacéns
e os homes practican raras formas de traballo nocturno entre
sementes
cun farol de carburo nas sobrancellas,
e ascenden esqueiras sen baranda cara o facho pequenos corpos
partidos
sostendo con dentes de ouro as plataformas onde se recolle a
chuvia.

E todo é para min porque, eivado, aínda estou amándote,
talo de pirámides que ergues un desequilibrio de lazo desde as
liñas negras
e metes dentro de ti as multitudes e os animais feridos con ondas
de tortura.

Camión ás veces querendo amarte entre os lenzos furados, xunto
ás sombras
das casas pobres que son cemento do grande ferro das terrazas
e teño que recoller os labios fracturados a caír en vasos de violeta.

E mentres, ti estragas con detritus e fermentos os lugares
deseñados para ser templos de paz.

(de *Os documentos da sombra*)

Vivo no pardiñeiro das torres clausuradas.

Desde aquí vexo o brado do mar queimando o liño,
a resaca que bate nos espellos de mica.

Ocupan este outono. O meu segundo día.

E regresan con el as palabras serenas
que me digo deitado sobre as húmidas flores:

“Escoita a nova voz do teu pai desde o exílio,
aprende a coñecelo, non tremas porque os corpos
durman no territorio de imensa lama gris.

Alí as formas subliman os principios amaros
en alfaias de branca fosforescencia, brillos
dos abrentes serodios. A xornada do mundo
nace de ritmos vougos, nada ferve nin berra
baixo as teas da morte. Un conforme silencio,
unha música en fíos de orballo sobre pétalas
azuis, a brisa muda, é todo o que se escoita
no arrabaldo do día. Aprende a envellecer”.

Abatimento escuro polos hirtos ribanzos,
o descenso en vertixe, na outra beira de min,
levando os pés en gasas, extraviado na seca
este corpo de fráxil musculatura nova
que me outorga novembro. Abaixo a chaira, un sul,
chama por min, agarda. Mentres tanto non sei
coñecerme. Talvez debo reconstruír
o anel dos corpos leves que son vida se arden
en augas vexetais e voltan ao faiado
que sempre os acolleu. Pero, qué lembran eles

da estancia recobrada? As materias da alcoba,
guata, charol o cera, o traballo miúdo
da peneira da luz, o sabor das laranxas
tan frías, en qué caixa con aromas se gardan?
Cómo se abren os ferros, quen ten dedos e artes
para tirar o liquen pousado sobre a casa
desde que os nosos peitos aprenderon a idade
primeira de morrer? Nengún baúl fechado
libra a flor da ferruxe nin lle consinte á man
chegar até as raíces. Qué vellos son os días!

(De *Luminoso lugar de abatimento*. Fragment)

COITELOS

A vida prepara con dedicación artesanal

os seus coiteiros máis finos e máis tristes
para que algún día unha folla azarosa toque con feitizos
a parte da pel en que máis confiamos. E trae
as navallas precisas, armas
que apenas mostran a ferida aberta, o río de excesivo
desprendimento e pranto.
Parecen os coiteiros, que son palabras amistosas
e ás veces son caricias,
instrumentos fermosos para acompañar a solene
festividade da mesa. Ninguén pensa
que logo da alegría e dos felices
pratos que nos foron servidos e tamén
daquel fluir de rostros que se falan
con muito amor despois do viño
os coiteiros pudesen abrir follas dentadas,
florir rosas de óxido, brillar
con violenta intención. Pero hai un día
en que todas as navallas e coiteiros que foran simplemente avisos
para a prudencia
medran até facerse ferros dun terror que sabe matar.
A vida leva muitos anos preparando armas delicadas
e todas as feridas milimétricas,
os cortes paralelos de lenta miniatura,
non foron máis que agoiros dunha crecida de sangue
que nos fará homes mui tristes e mui pacíficos para sempre.

(de *Cimo das idades tristes*)

ALGUNHAS VECES FOXEN POLOS MONTES DACABALO

**Recobran algúns costumes infantís despois de
mortos,**

é así que andan vestidos con corozas polos arrabaldos
praticando un rumor de multitudes en esmorga luminosa,
celebrando a sorte como se estivesen vivos,
repartindo sobre mantel de liño moedas sorprendentes.

Ese riso que escoito ás veces nos desolados balnearios
é a conversa dos que ficaron debaixo de outono xogando a
 cousas de nenos
e agora medran para orgullo e consolo dos que pasamos
 meses mui tristes
e devagar fomos aprendendo as frases sen gramática dos mortos.

Agorta andan nas prazas con muito calor entre os paisanos
e van a todas as feiras de abril a setembro
e mesturan os números da subasta
e perden a cor dos bois con artes proibidas.

Así é como os quero coñecer,
sabendo que vagan no tráfego das xentes
e que andan a vender os seus aparellos e colleitas
a algunhas veces foxen polos montes dacabalo
cobertos con corozas e xogando a cousas de nenos.

(de *Cimo das idades tristes*)

Nunca durante tantos días esteve baixando
neve sobre as

prazas do mar e nunca

tantos corpos de xente quieta nos arredores mentres nós,
diante dos libros negros con láminas de eclipses,

sentíamos o peso dos cimentos do mundo.

Parado o sol nas torres, morto o sol nas bocas altas, morto,

ninguén podía falar porque a terra soñaba co meu soño:

que ti pronunciases o meu nome e pronunciando con oculta
promesa ardesen os teus labios.

Aquela foi a sede que detivo as cores e as falas e os costumes
sobre a praza,

nos excesos do mercado, entre as roupas dos oficios, sobre o
ferro variábel dos traballos solares.

Foron días en que baixaba neve sobre os procedimentos da
memoria

e eu vivía morto co nome teu no ar como única rosa.

(de *O lume branco*)

A chuvia era de guerra. Eu xa non tiña nome
e choraba no centro

das explosións azuis.

Detido fronte ás láminas dun océano aberto sobre a praia de
escoura

sentín pasar un barco que viña desfondado, ardendo sen destino.

E perguntei por ti, silenciosa, senlleira, porcelana
nocturna,

corpo branco ferido. Na noite da primeira celebración sen voz

recoñecín o leito como se fose meu, e dixeran: “Esta alcoba...”

Do sul viña unha luz como de fondo de auga. A casa esmorecía
ocupada de páxaros en neve de salitre.

Nun xardín de domingo, detrás da flor dos cedros, sentimos
a hora morta dunha vida imposíbel. Polas prazas
queimadas

baixaban ríos quietos e os nenos extraviados recitaban un
número.

Eu fuxía de ti

e regresaba sempre con botellas, enigmas e palabras de lacre.

O tempo limitaba coa estación das perpetuas flores secas
de marzo. Ti sabías o tempo

do final dese amor. Escoitabas o río mentres eu, desnortado,
preso de outras memorias,
morría fronte ás láminas dun océano roto.

Destinada a un planeta de ollos cegos azuis, nunca puden saber
a flor da tua lenda,

porcelana nocturna que vivías desperta nas areas delgadas do alto
da mañá

e cantabas espida, sorprendente, infeliz.

Qué foi do teu vagar polas veigas queimadas? Cómo lembras
o riso con que te despertei e as tres palabras mortas
que usei para marchar?

Daquel amor conservo unha brétema en gasas que soben das
enchousas, a bolboreta gris, asas rotas de orballo contra
os cristais de outono,

e un instrumento exacto para medir os ángulos

da luz e da memoria. Dentro de min, silencio, copia do teu
silencio, criatura imposíbel, flor de xelo no ar.

(de *O lume branco*)

Entón entrei contigo no bosque das faias a
media altura

polos corredores centrais e non pola sombría raíz onde
as árbores antigas pisan ídolos,

e non através do pórtico alto das follas perennes con luz de
templo senón por un camiño que ninguén percorrera
en amor de caza.

E ti estabas tan pálida de cuarzo, pomba leve, doente estabas
con chama morta dentro de ti

pero sabías nomear os tecidos do lique e nomeabas sen erro
as distancias e tiñas querencia da cor universal
das aparicións dormidas:

un cervo, un corzo, talvez a sombra de aguiá que atravesa o río.

Eu chamei cos ollos por neve en silencio e ti, pálida de area
entre as follas de acibro, dixeches: “Cala, mira!”

e foi alí a grande figura quieta dun cervo no alto da tarde,
e o cervo éramos nós dentro do bosque,

e o branco da túa pel acendeu unha seda vermella, os labios
abiron unha rosa imposíbel entre as faias.

(de *O lume branco*)

Con árbores, con incesante

repetición de figuras arbóreas, brancas, con cidades de cántico
sobre as fronzas altas, así viñeches e habitas

con bulideiras formas acuáticas que pousan no lago e significan
a tua lenda migratoria. Con pouso

de pétalas abertas que deitan unha area de nervos sobre a páxina
central,

con moitas caixas e brinquedos mecánicos viñeches para vivir
aquí sentíndo

a irrepetíbel sucesión das garzas, a maxestade do seu vento bravo
pero tamén o valume que traen do nome teu en viaxe,

en figuración das sombras da madeira, de todas as espiras
do nacre, dos títulos da tarde para dicir o tempo noso
en xéneros e faunas, con representación da vida
viñeches para abrir

as xanelas à praia. Dime agora

con voz de ciencia secular, con eco de paredes terrestres,

os nomes que procuro para acordar contigo en alba mentres
sobe às alcobas o salitre, dime

os números das cousas que necesitamos para construír
a memoria

da vida que comeza.

(de *O lume branco*)

ANTÓN AVILÉS CAMIÑA DESCLAZO

Anda Avilés polo altiplano, ingrátido descalzo
e vai collendo do ar noticias publicadas por tristura
da súa voz e da paixón que Inverno rouba sen dereito.

O seu día de hoxe está no vento con Urbano Lugrís
e andan os dous sen peso polas ruas da Coruña liberados, liberada
branca cidade illa
que os mortos reconstrúen porque están fortes de secreto soño.

Antón traballa agora versos novos con instrumento de boca para
cantar
e publica bandos árdegos en papel de seda
e apaña paxaros brancos das cornixas do souto
e labra sen esforzo só con dedos sinalando campos campos
campos

Escrebe cartas e caligrafías aéreas que din: “Meus benqueridos:
xa estou nas torres coa miña nai pan de raíz
e cos amigos felices regresados
a unha patria altiva que por fin se chama Serra do Barbanza
e véxovos a todos desdo o cimo.”

E nós damos resposta puntual: “Que teñas muita paz
e muito tempo despois desa ferida
da desventura, Antón, que non era para ti.”

Anda Avilés ingrávigo descalzo sen mancar
e nós tocamos o arrecendo provisorio do verán como se fose
sempre
e ás veces sentimos qué triste non ter a Antón aquí para falarmos
deste bris de viño azul que move as velas do foque á escandalosa e
[perguntarche
cómo cantaba o vento nas ribeiras dos ríos desatados
e a qué saben as froitas bravas do mundo por onde vas descalzo
sen querer saber a onde.

(de *Colección de espellos*)

XOGOS FLORAIS

Poderemos celebrar unha flor,
deseñar esa máquina desde a caixa do cálice
até as lindes das pétalas que o bris tinxe de seda,
debuuxala con liñas de grafito e de polen,
con tinta para símbolos perpetuos
ou con sombra de túnicas que temperen o lume
da beleza excesiva. Poderemos
dicer cardo dourado, digitalis purpúrea
ou dente de león como unha égloga.
Ceibaremos mapoulas sobre a tona do río
para louvar o abrazo dos amores máis novos
que nos matan de envexa.

Pero tamén diremos
coa rosa da memoria rebentando na boca:
“Un día entrou a morte no corazón dun home
contra os muros de outubro e foi proibida a flor”.
Á par do mesmo río onde estralou o chumbo
hoxe invoco o seu nome:
Doctor Darío Álvarez Limeses.

Condeno aos que coutaron o curso daquel sangue,
pronuncio un xuramento de incesante lembranza
e brindo pola luz. E digo: “Poderemos
celebrar unha flor”.

(de *Colección de espellos*)

PEDRA, LUME, LUZ, AUGA

Pois non había nada,

porque a terra era un ermo
e o tempo a negación e non había nada,
tivemos que cantar distribuindo os nomes
das cousas e tocando
cos dedos, co coitelo
das uñas e coa máquina
antiga do desexo
comezamos a erguer a habitación do mundo.

E non había nada
senón a pedra imensa indescifrábel
e a forza das palancas dos teus brazos
e a vontade feliz con que camiñas.
Eu fiquei admirando
o teu poder terrestre,
mentres ti, constructora de esperanza incansábel,
baixabas pedra a pedra,
confiada no ritmo dos ciclos milenarios.
Levantaches os muros, inventaches o Sul,
prantaches a semente dunha flor silenciosa
debaixo dos cimentos.

Mais non había auga,
nin río, nin lagoa. Un mar de fondo verde,
salgado, infértil, lonxe.

E a min foi destinado
o inquérito das fontes.

Chamei aos adiviños
e foi día domingo cando nas terras graves
formularon a cifra, a fondura, o volume
dun pozo onde latexa
o noso corazón., acuático e secreto.

Pero faltaba o lume
e dixemos o nome do seu corpo amarelo
trazando sobre arxila
a forma das fogueiras.
Cavamos terra adentro,
espídos, ardorosos, e topamos a améndoa
do calor primitivo. E o xelo ardeu azul
e o lume entrou nos tubos
e percorreu a casa
e foi molde do pan, alma dos alimentos,
razón do noso abrazo,
onde nos construímos
sendo todo de nada.

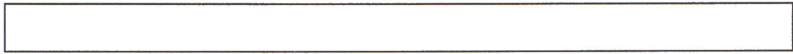
Logo dixemos luz e trouxeron arames
desde a central marítima
atravesando os soutos, parando en cada casa,
pondo cor nas cociñas, música nos faiados.
E o lóstrego dos fíos,

porque viña do mar,
vibraba como ardora,
era sabor de argazo no cerne da madeira.

E da sombra das pedras,
coa laranxa do lume,
e da luz destilada
no alambique das augas interiores,
fabricamos o tempo,
un agora de sempre.

E a casa somos nós,
ti e máis eu levantados
sobre o cimo dos montes
desde lonxe da tarde,
cando o tempo era nada.

(de *A escrita das aves de marzo*)

O nome da primeira morte foi señora Albina.

A primeira en morrer entre todas as mortes.

Albina era moi vella cando subiu ao peitoril do pozo e mirou abaixo a flor da noite verde. E desapareceu.

Alí desapareceu Albina, branca. A noticia espallou un salouco de sabas do tamaño da tarde. Como soñar un balandro.

(de *Calendario perpetuo*)

Na solaina das dunas había un corpo de home con traxe de verán, de lona. Parecía durmido. Semellaba non ter idioma nin memoria e non vir de ningures. Do mar si que non viña, porque estaba moi seco.

Enxoito estaba da luz dun vento ermo, de ter circulado a pleno sol polas ribeiras do millo.

Non respostou cando baixaron os veciños a perguntarlle o nome, por saber se quería, como tal, un vaso de auga, algo de pan, unha palabra de razón.

Tampouco non falou cando a parella da Guarda Civil entrou na praia e o día escureceu para chamarse Inverno.

(de *Calendario perpetuo*)

Fragmentos da tristura que chamamos

Outubro: o Luns premía o timbre un neno transparente. Era o pobre dos Luns, tiña os ollos baleiros, de cor azul ou leite, e alongaba unha man e a miña nai dicía: dálle esmola a ese neno.

O día é curto, gris, ao lonxe das xanelas. Pola horta das monxas vagaba o xardineiro, enchoupado, culpábel. O mundo estaba escuro. Eran horas cativas: farrapos, lavadura.

Fragmentación da dor que non soubemos ver: aquela nena morta foi un trapo vermello e un zapato perdido e un segmento de vía mollada pola chuvia. Talvez minte a memoria. ¿Quén escoitou un berro por debaixo das rodas?

(de *Calendario perpetuo*)

Non quero ir nunca máis os xoves pola tarde á casa pobre, que non queremos ir. Subimos os relanzos entre paredes húmidas, petamos na cancela sobre a única parte non comesta do óxido, anuncian que chegamos os porcos e os parrulos en desorde insensata. Manda un bafo infernal de lavadura dentro dos caldeiros. Que nunca quero ir máis cos meus irmáns á casa pobre, non queremos voltar.

Unha casa amarrada entre fábricas que apestan a fariña de peixe, por onde vaga a sombra de Angelita la Loca hibernada no ventre dun barco desarmado. Non sei se quero ir.

Cheira a lixo, é verdade, boia un ar putrefacto de vísceras doentes, pero ás veces ven Lola, Lola a da lavadura, e desfecha a portiña da mina subterránea. E podemos baixar.

Auga é unha deusa escura. Auga é unha froita azul, un segredo que canta, un colo, unha semente, un misterio feliz. Non sei se quero ir, non sei.

(de *Calendario perpetuo*)

O vento, nai, o vento. Ese vento animal que bate contra min. Esa besta invisíbel que non me deixa estar en paz, que non me deixa.

Dille que marche, o vento. Mándalle que regrese polo camiño seu, ao seu país de ventos, cara atrás. Que non me faga máis vivir tan triste.

Ando a bater coas mans contra unha cobra quente. Contra un espello, contra un papel de seda, contra a cinza do vento.

Dille ao vento que marche. Que non regrese máis. O vento, nai, o vento.

(de *Calendario perpetuo*)

L'autor ha llegit aquests poemes al Centre de Cultura «Sa Nostra»
el dia 31 de maig de 1999

52. JOSÉ CARLOS ROSALES. *Club náutico*
53. FRANCISCO BRINES. *Selección de poemas*
54. JEAN SERRA. *Poemes*
55. VICENTE GALLEGU. *Poemas*
56. ÁNGELES MORA. *Canto de sirenas*
57. XAVIER RODRÍGUEZ BAIXERAS. *Poemas*
58. CARLOS MARZAL. *Poemas*
59. MARIA VICTORIA ATENCIA. *Poemas*
60. RAFAEL JUÁREZ. *Lo que vale una vida*
61. ANA ROSSETTI. *Poemas*
62. ANTONI VIDAL FERRANDO. *Poemes*
63. JAIME SILES. *Poemas*
64. ELOY SÁNCHEZ ROSILLO. *Poemas*
65. MEMÒRIA DE MARIA ANTÒNIA SALVÀ
66. JAUME ROSSELLÓ MIR. *Llum vol dir ombra*
67. JENARO TALENS. *Paraíso clausurado*
68. JAUME PONT. *La flor de llot*
69. DIEGO JESÚS JIMÉNEZ. *Poemas*
70. XAVIER ABRAHAM. *De matinada, baix el persistent reflex...*
71. ANTÒNIA ARBONA. *Cadència*
72. JULIO MARTÍNEZ MESANZA. *Fragmentos de Europa. 1977-1997*
73. TEOBALDO A. NORIEGA. *Ars Amandi*
74. BERNAT NADAL. *El fràgil desig*
75. ENRIQUE BADOSA. *XXIV Sonetos*
76. RAFAEL DE CÓZAR. *Poemas*
77. DIEGO DONCEL. *Poemas*
78. JESÚS MUNÁRRIZ. *Oficios varios*
79. NARCÍS COMADIRA. *Poemes*
80. SEBASTIÀ VIDAL. *Poemes*
81. ARCADIO LÓPEZ-CASANOVA. *Mester de poeta [1969-1999]*
82. VICENT BERENGUER. *Prova d'actor*
83. VICENT ALONSO. *Poemes*
84. ANTONIO PIEDRA. *Argumento de la cal*
85. OLVIDO GARCÍA VALDÉS. *Poemas*
86. JOSEP M. MARTÍNEZ ANGLÈS. *Poemes*
87. AURORA LUQUE. *Cuaderno de Mallorca*
88. LLUÍS URPINELL-I-JOVANI. *Poemes*
89. JACOBO CORTINES. *Paisaje en el tiempo*

Universitat de les
Illes Balears

"SA
NOS
TRA"

Obra Social
i Cultural